

Sygn. akt IIW 292/16

RSOW 167/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Jolanta Häusler

Protokolant: st.sekr.sądowy Karina Krawczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20 października i 13 grudnia 2016 roku sprawy **R. K.** s. W. i K. z domu Z., ur. (...) w S.,

obwinionego o to, że:

w dniu 7 lutego 2016 roku o godz. 15: 52 w O. na ulicy (...), kierując samochodem marki M. (...) nr rej. (...) poruszał się bez wymaganego dokumentu – prawo jazdy;

- to jest za wykroczenie z art. 95kw

I. uznaje obwinionego **R. K.** za winnego dokonania czynu polegającego na tym, że w dniu 7 lutego 2016 roku około godziny 15:52 w O. na ulicy (...), drodze publicznej, kierował samochodem marki M. (...) nr rej. (...) bez wymaganych uprawnień przyjmując, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 94§ 1 kw i za to na podstawie art. 94§ 1 kw i art. 24§ 1 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 600,00/ sześćset/ złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego R. K. na rzecz Skarbu Państwa zwrot zryczałtowanych wydatków w kwocie 100,00 (sto) złotych oraz na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca z 1973 roku o opłatach w sprawach karnych opłatę w kwocie 60,00 (sześćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II W 292/16

UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2016 roku funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w O. sierż. R. S. i sierż. sztab. M. K. patrolowali ulice (...) w oznakowanym radiowozie. Około godzin 15:52, jadąc ulicą (...) policjanci zauważyli jadący z przeciwnego kierunku, samochód M. (...) koloru srebrnego o nr rej. (...). Kierujący wówczas radiowozem R. S. zauważył, iż za kierownicą M. znajduje się znany mu osobiście R. K.. Mając świadomość, iż R. K. nie posiada prawa jazdy, albowiem w dniu 6 stycznia 2016 roku zostało mu ono zatrzymane w związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości w terenie zabudowanym o ponad 50 km/h, oraz prowadzeniem pojazdu w stanie po użyciu alkoholu, funkcjonariusze policji postanowili zatrzymać pojazd do kontroli drogowej, wobec czego R. S. zawrócił na wjeździe do jednej z posesji i udał się za tym samochodem. R. K. widząc zawracający radiowóz gwałtownie przyspieszył, a następnie skręcił w ulicę (...), gdzie zaparkował pojazd na prywatnej posesji, zamknął samochód, a następnie odszedł w nieznanym kierunku. Po chwili na miejsce przyjechali funkcjonariusze policji M. K. i R. S., którzy zauważyli zaparkowany pojazd. Policjanci dokonali penetracji terenu za obwinionym, jednakże nie udało im się go odnaleźć. Na miejsce został wezwany technik kryminalistyki, który sporządził dokumentację fotograficzną miejsca pozostawienia pojazdu.

Dowód:

- zeznania świadka R. S. k.13, 59v
- zeznania świadka M. K. k. 11, 48v
- dokumentacja fotograficzna k. 58

W chwili zdarzenia R. K. nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami, albowiem prawo jazdy zostało mu zatrzymane w dniu 6 stycznia 2016 roku, kiedy to obwiniony prowadził samochód osobowy znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, a nadto prowadził pojazd w terenie zabudowanym z prędkością wyższą o więcej niż 50 km/h od dopuszczalnej na danym odcinku drogi. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 11 stycznia 2016 roku sygn. akt II Ko 29/16 w związku z prowadzeniem pojazdu w stanie po użyciu alkoholu zatrzymano obwinionemu prawo jazdy. Nadto, decyzją Starosty (...) z dnia 27 stycznia 2016 roku w sprawie sygn. KT.5430.14.3.2016 w związku z przekroczeniem prędkości w terenie zabudowanym o więcej niż 50 km/h obwinionemu zatrzymano prawo jazdy na okres 3 miesięcy, to jest od dnia 6 stycznia 2016 roku do 6 kwietnia 2016 roku.

Dowód:

- kserokopia postanowienia SR w Kluczborku k.24
- kserokopia decyzji Starosty (...) k. 25

Pomimo dwukrotnie kierowanych na adres obwinionego wezwań do stawiennictwa, z czego pierwsze wezwanie w dniu 11 kwietnia 2016 roku odebrał dorosły domownik, natomiast drugie wezwanie w dniu 6 maja 2016 roku obwiniony odebrał osobiście, R. K. nie stawiał się w Komendzie Powiatowej Policji w O. i nie złożył wyjaśnień w sprawie. Ponadto, pomimo prawidłowo doręczonego zawiadomienia o terminie rozprawy przed sądem na dzień 20 października 2016 roku, które obwiniony również odebrał osobiście w dniu 27 lipca 2016 roku, obwiniony nie stawiał się na terminie rozprawy i nie złożył wyjaśnień w sprawie, wobec czego w niniejszej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny.

Dowód:

- zwrotne potwierdzenia odbioru wezwań do KPP O. k. 9,14
- zwrotne potwierdzenie odbioru zawiadomienia o rozprawie k. 41
- protokół rozprawy głównej k. 48

Sąd zważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego okoliczności popełnienia przez obwinionego R. K. wykroczenia z art. 94 § 1 kw, jego sprawstwo i wina nie budzą wątpliwości.

Sąd doszedł do powyższego przekonania po dokonaniu oceny całego materiału dowodowego zebranego w sprawie tj. zeznań świadków M. K., R. S., P. K. (1), jak również dowodów z dokumentów w postaci notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza policji, a także dokumentacji fotograficznej sporządzonej w miejscu pozostawienia pojazdu. Analiza powyższego materiału dowodowego doprowadziła Sąd do wniosku, iż jako wiarygodne należy ocenić zeznania świadków M. K. i R. S., którzy zeznali, iż jadąc ul. (...) zauważyli jadącego z przeciwka, w kierunku ulicy (...) obwinionego R. K., który kierował samochodem osobowym marki M. koloru srebrnego. Świadczyli zeznania, iż mając świadomość, że w dniu 6 stycznia obwinionemu zatrzymano prawo jazdy w związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości w terenie zabudowanym o ponad 50 km/h postanowili go zatrzymać i poddać kontroli drogowej. Świadczyli zeznania, iż wówczas R. S. rozpoczął manewr zawracania radiowozem na wjeździe do jednej z posesji, z kolei R. K. widząc zawracający radiowóz nagle przyspieszył i skręcił w ulicę (...). Świadczyli K. i S. zeznali ponadto, iż po tym jak dojechali do ulicy (...) zauważyli zaparkowany samochód marki M. o nr rej. (...), którym chwilę wcześniej poruszał się obwiniony R. K., jednakże samochód był zamknięty, a w okolicy nie było kierowcy. Świadczyli

zeznali także, iż dokonali sprawdzenia ul. (...) i ulic przyległych za obwinionym, jednakże nie udało się go odnaleźć, wobec czego wezwali na miejsce technika kryminalistyki celem sporządzenia dokumentacji fotograficznej. Zeznania świadków M. K. i R. S. są logiczne, spójne i konsekwentne zarówno w toku czynności wyjaśniających jak i rozprawy głównej. Zeznania świadków znajdują potwierdzenie w dowodzie z fotografii jakie zostały sporządzone przez technika kryminalistyki w miejscu pozostawienia pojazdu, a na których zdjęciach widać zaparkowany na prywatnej posesji samochód M. koloru srebrnego należący do R. K.. Sąd miał na uwadze, iż zarówno w zeznaniach świadka K. jak i S. złożonych w toku czynności wyjaśniających świadkowie błędnie wskazali, iż obwiniony R. K. jechał w kierunku ulicy (...), jednakże w toku rozprawy głównej świadek R. S. dopytany o tę okoliczność jednoznacznie wskazał, iż obwiniony jechał w kierunku ulicy (...), co znajduje potwierdzenie w treści dalszych zeznań obu świadków, którzy zeznali, iż R. K. po tym jak zauważył zawracający za nim radiowóz przyspieszył i skręcił w ulicę (...). Zważyć w tym miejscu należy, iż ulica (...) znajduje się po przeciwległej stronie ulicy (...) względem ulicy (...), tak więc biorąc pod uwagę, iż obwiniony nie zmieniał kierunku jazdy a widząc radiowóz jedynie przyspieszył, po czym skręcił w ulicę (...), oczywistym jest, iż obwiniony jechał od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...). W tym świetle Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. K. (1), który zeznał, iż w okresie od 25 stycznia 2016 roku do połowy marca 2016 roku był w posiadaniu pojazdu marki M. o nr rej. (...) należącego do jego brata R. K. i użytkował ten pojazd, pojazd ten przez cały czas pozostawał w jego posiadaniu, a obwiniony R. K. w tym okresie w ogóle go nie użytkował i nie miał do niego dostępu. W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż świadkowie M. K. i R. S. stanowczo i jednoznacznie stwierdzili, iż w chwili gdy mijali się z pojazdem marki M. o nr rej. (...) na ulicy (...) za kierownicą tego pojazdu znajdował się obwiniony R. K. i to on prowadził pojazd. Świadkowie wskazali ponadto, iż co prawda R. K. jest podobny do swojego brata P. K. (1), jednakże stanowczo i z pełną odpowiedzialnością stwierdzili, iż w trakcie patrolu w dniu 7 lutego 2016 roku za kierownicą samochodu M. widzieli R. K., który prowadził ten pojazd. Podkreślenia wymaga, iż świadkowie M. K. i R. S. są funkcjonariuszami Policji, a więc pełnią służbę w instytucji stojącej na straży porządku prawnego. Do ich zadań należy między innymi kontrola przestrzegania przez kierowców zasad ruchu drogowego, w tym przepisów dotyczących uprawnień do kierowania pojazdami i ujawnianie wszelkich naruszeń w tym zakresie. W toku postępowania nieujawnione zostały żadne okoliczności, które wskazywałyby na to, iż mieliby oni interes w tym, aby bezpodstawnie przypisywać obwinionemu popełnienie wykroczenia. Sami świadkowie na pytanie o ewentualny konflikt pomiędzy nimi a obwinionym stanowczo zaprzeczyli, aby istniał jakikolwiek spór. Nie zachodziły zatem żadne okoliczności osłabiające zaufanie do w/w funkcjonariuszy Policji, pozwalające kwestionować wartość dowodową złożonych przez nich zeznań, które jak to zostało już wcześniej wskazane są, w ocenie Sądu racjonalne i przekonujące. Odnosząc się jeszcze do zeznań świadka P. K. (1) Sąd miał na uwadze, iż pomimo, że od zdarzenia minął niemal rok, świadek P. K. (1) na pytanie obrońcy bez zastanowienia i precyzyjnie wskazał, iż samochód brata użytkował w okresie od 25 stycznia 2016 roku do połowy marca 2016 roku, a więc w okresie obejmującym datę zdarzenia w przedmiotowej sprawie. Nadto, zauważyć należy, iż świadek P. K. (1) zarówno w chwili zdarzenia jak i obecnie pracował i pracuje w charakterze przedstawiciela medycznego, a jak sam zeznał w tym okresie posiadał pojazd służbowy marki S. (...). W świetle powyższego wątpliwe wydaje się, aby świadek oddając swój samochód prywatny do serwisu zmuszony był pożyczać samochód od swojego brata R. K., w sytuacji gdy do jego dyspozycji przez cały czas pozostawał samochód służbowy, zwłaszcza, iż jak sam zeznał, wraz z żoną posiadają jeszcze jeden samochód prywatny, który w tamtym okresie również użytkowali. W ocenie Sądu zeznania świadka P. K. (2) uznać należy za nieprawdziwe i intencyjne, a ich celem jest wyłączenie odpowiedzialności obwinionego R. K.. Sąd miał w tym względzie również na uwadze, iż świadek P. K. (1) jest bratem obwinionego R. K., jak sam zeznał pozostają oni w dobrych relacjach, często się spotykają. Tym samym w trakcie w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż w dniu 7 lutego 2016 roku około godziny 15:52 w O., na ul. (...), drodze publicznej kierował samochodem marki M. (...) nr rej. (...) bez wymaganych uprawnień przyjmując, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 94 § 1 kw i za to na podstawie art. 94 § 1 kw i art. 24 § 1 kw Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 zł. Sąd zmienił opis czynu a co za tym idzie kwalifikację prawną poprzez uznanie, iż obwiniony kierował samochodem po drodze publicznej bez wymaganych uprawnień, co wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 kw. Niewątpliwie bowiem w chwili popełnienia czynu obwiniony R. K. nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami, albowiem. postanowieniem Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 11 stycznia 2016 roku sygn. akt II Ko 29/16 zostało mu zatrzymane prawo jazdy w związku z prowadzeniem pojazdu w stanie po użyciu alkoholu, z kolei decyzją Starosty (...) z dnia 27 stycznia 2016 roku w sprawie sygn. KT.5430.14.3.2016 zostało mu ono zatrzymane w związku z przekroczeniem

prędkości w terenie zabudowanym o więcej niż 50 km/h zatrzymany mu prawo jazdy na okres 3 miesięcy, to jest od dnia 6 stycznia 2016 roku do 6 kwietnia 2016 roku. Zgodnie z art. 94 § 1 kk kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze grzywny. Przedmiot ochrony w przypadku wykroczenia jest bezpieczeństwo ruchu drogowego, któremu zagrażać może uczestniczenie w ruchu przez osoby niemające odpowiednich uprawnień. Niewątpliwie obwiniony R. K. prowadząc pojazd na drodze publicznej, jakimi niewątpliwie są ulice (...) miał świadomość, iż nie posiada ku temu uprawnień, albowiem zaledwie miesiąc wcześniej, w dniu 6 stycznia 2016 roku zostało mu zatrzymane prawo jazdy w związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości w terenie zabudowanym o więcej niż 50 km/h oraz prowadzeniem pojazdu po użyciu alkoholu, a następnie odpowiednie organy wydały w tym zakresie decyzje, zatrzymujące obwinionemu prawo jazdy. Pomimo tego, obwiniony nie powstrzymał się od prowadzenia pojazdu. Wymierzając obwinionemu karę za popełnione przez niego wykroczenia Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 kw uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego oraz stopień jego zawinienia. Przy wymiarze kary za popełnione wykroczenie Sąd miał na uwadze w szczególności okoliczności jego popełnienia, tj. fakt, iż obwiniony widząc zawracający radiowóz przyspieszył, próbując zgubić jadący za nim radiowóz, kolejno porzucił pojazd, a następnie oddalił się z miejsca, uniemożliwiając funkcjonariuszom policji przeprowadzenie kontroli drogowej, czym niewątpliwie chciał uchylić się od odpowiedzialności za prowadzenie pojazdu bez uprawnienia. Nadto, przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze, iż obwiniony swoim zachowaniem wykazał rażąco lekceważący stosunek względem prawomocnych orzeczeń zarówno Sądu Rejonowego w Kluczborku jak i Starosty (...), które to organy wydały decyzje o zatrzymaniu obwinionemu prawa jazdy. W ocenie Sądu orzeczona kara grzywny w wysokości 600 zł jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu. Orzeczona kara pozwoli obwinionemu zrozumieć powagę popełnionego wykroczenia i zapobiec jego popełnieniu w przyszłości. Ponadto, Sąd na podstawie art. 118 § 1 kw zasądził od obwinionego R. K. na rzecz Skarbu Państwa zwrot zryczałtowanych wydatków w kwocie 100,00 (sto) złotych oraz na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych opłatę w kwocie 600,00 (sześćset) złotych.